

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Josep Maria Fonalleras

Covards i fatxes

Fa molts anys que conec Sánchez Piñol, quan encara no era l'autor consagrat que és ara, i puc assegurar que sempre l'he sentit parlar amb la mateixa vehemència. Per això estic en condicions de rebatre una de les hipòtesis que formulava Adrià Pujol Cruells amb relació a l'entrevista que S.P. va concedir fa uns dies a Vilaweb. Diu l'Adrià que, potser, S.P. "va fer aquestes declaracions fins a les celles d'*Amanita muscaria*". En tot cas, va menjar un remenat d'*Amanita muscaria* quan era petit: els efectes del bolet al·lucinogen encara duren. Anem a les declaracions, doncs. S.P. està investigant "les estructures elementals de la narrativa" i ja ha arribat a una conclusió. La narrativa, segons ell, són tres actes (els habituals plantejament, nus i desenllaç). Fins aquí, res a dir, em sembla una opinió respectabilíssima. Ara, després, creu que té la necessitat de diferenciar entre la narrativa, que és el que fa ell, i la literatura, que és el que fan

Potser sí que és ser covard pensar això. I fatxa. Potser sí, S.P.; i jo, doncs, davant el dubte, em confesso fatxa i covard

els covards. En contraposició als covards hi ha els militants, que són els de la narrativa. No sé si s'explica gaire i si soc jo que no en sé més. Potser millor entendre-ho a partir dels exemples que posa ell mateix. "Pla fa literatura." És literari, doncs, i covard, "un fatxa a favor del poder". No pas com el narratiu Pedrolo, que és militant, és a dir, valent. "El conservador no vol conflicte", com ara Eugeni d'Ors, que és un altre dels que cita. Com diu molt bé l'Adrià, "S.P. creu que tot acte literari (artístic) és un acte polític, i associa la tria dels temes, de les formes i dels fons al biaix ideològic dels autors". No cal afegir-hi (o potser sí que cal) que la literatura i la política no tenen res a veure. Només els il·lusos pensen que les regles de la democràcia es poden aplicar a la literatura, deia Auden. I també escrivia, en homenatge a Yeats: "*Poetry makes nothing happen: it survives / in the valley of its making.*" La poesia no fa que passi res. Potser sí que és ser covard pensar això. I fatxa. Potser sí, S.P.; i jo, doncs, davant el dubte, em confesso fatxa i covard.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

L'edat del circ

Al final no seran els cirques de vela, itinerància i cartells llampants els que faran que el circ em torni a agradar sinó que serà el Teatre Lliure, circumspecta institució. Fa uns mesos hi vaig veure *El somriure al peu de l'escala*. Ja els la vaig comentar. Basant-se en un text de Henry Miller, Jordi Martínez em va fer riure i plorar —les dues disciplines dels pallasos— com feia anys que un pallaso no ho aconseguia. Ho havia atribuït a l'edat, però els pallasos, si són bons, es degusten complets en l'edat adulta. Els nens riuen i ploren per altres coses.

Ara, al mateix Lliure, acabo de veure *Falaise*. Abans jo portava els fills al cine, al teatre o al circ amb la intenció que no es perdessin peces fonamentals i no es distreïessin només amb banalitats. Recordo haver dut el fill a veure *El silenci dels anyells*, un *grand guignol*. Al cap de deu minuts, després de la seqüència del cadàver en una furgoneta em va dir: "Pare, em sembla que no m'agradarà." Aquí es va acabar *El silenci dels anyells*, que després deu haver vist moltes vegades i que ja no li deu dir res. Ara els fills em porten a mi

“El pallaso Blai Mateu demostra al Lliure que al país hi ha creativitat

al cine, al teatre, al circ. Deuen veure el pare distret en coses que no són fonamentals o atabalat per tantes cabòries. Ens van regalar entrades per a *Falaise*. Encara ric i ploro i estic enlluernat per la categoria visual de l'espectacle. L'han creat Camille Decourtye i Blai Mateu Trias. En Blai, que signa "Blai" perquè els francesos no li diguin "Ble", és fill del gran Tortell Poltrona. Els pallasos acostumen a formar famílies i nissagues de pallasos. Va anar a estudiar la disciplina a França i amb la seva companyia internacional, vull dir formada per gent de moltes procedències, ha presentat ja sis o

set espectacles. No n'he vist cap. Els fills deuen haver considerat que era intolerable.

Al programa hi ha una explicació del "significat" de l'obra. Més val prescindir-ne, que em dispensin els autors. És molt millor deixar-se portar per les imatges. Al país deprimit hi ha creativitat. No se la perdin. Hi surten coloms ensinistrats i un cavall blanc de gran estampa, evocació dels cirques quan eren "equèstres". La blancor de les bèsties fa més negre l'ambient. Sembla un gravat. El decorat és de mica en mica destruït i transformat pels actors, uns acrobates perfectes que quan s'enfilen massa arriben a fer patir com ha de fer patir el circ. Arran de terra, sembla que volin, que siguin tan ingràvids i volàtils com els coloms. La Nuri em diu: "De jove pensava que si no sabia *volar* era perquè no m'hi dedicava; ara, és clar, penso que ni que m'hi dedicués." Arribar al teatre ha estat complicat. Barcelona era un embús, hem arribat amb el temps just i hem hagut de córrer pel pati i el vestíbul del Lliure. Ara, l'endemà, em noto una fiblada al peu.